

Альона Вовчук: «ДО ЛЮДЕЙ ПОТРІБНО ЙТИ З ПОСМІШКОЮ»

Третій рік поспіль старостує в населених пунктах колишньої Кутинської сільради Альона Михайлівна Вовчук. Завжди усміхнена й привітна до знайомих і незнайомих їй людей, ця миловидна, енергійна жінка впевнено тримає руку на пульсі життя своєї громади. А це – 5 довкружних сіл та понад 1200 мешканців у них. І староста добре знає, чим живе кожна родина, які гаразди та які проблеми у її земляків, їй до снаги спілкування і з сивочолою людиною, і з дітьми.

У своїх журналістських мандрах стараємось, при нагоді, зазирнути до Кутина, й хоча б десяток хвилин поспілкуватись з місцевою старостою. Альона Михайлівна уміє вислухати, порадити. Й що найбільше підкупляє в цій жінці – її посмішка, така світла, життєрадісна. Бо її володарка уміє цінувати радощі життя. Знає, що таке біль втрати, що таке туга самоти і якою гіркою на смак є біда. Та поміж люди звикла йти з чистими помислами, з відкритою душею. Тож, не дивуюсь телефонному дзвінку від мешканців села Задовже і проханню, при можливості, обов'язково написати в газеті «Полісся», як пошансувало їм зі старостою, яка сердечна вона людина і саме головне – на своєму місці. Коли переповідаю зміст розмови Альоні Михайлівні, вона відразу ж заперечує:

бельної, мудрої, розумної людини як Петро Степанович Харковець. Гадаю, що голова Локницької ОТГ якихось особливих представлень вже й не потребує. Діяльність нашої ОТГ на слуху в усіх краях. І, якщо на початку реформування ще були у людей сумніви, тепер вони майже відпали. Адже ми маємо тепер більшу наповнюваність бюджету, ніж мали, коли Кутинська сільрада діяла окремо. І 14 населених пунктів ОТГ разом, в усіх аспектах, витягаються краще, ніж колись наші п'ять окремо. Скільки придбано за цей час різної оргтехніки для шкіл, медзакладів громади, які проведено ремонти! Все говорить саме за себе. Тож, як староста, почувуюся нині впевнено і стараюсь, аби користь моєї праці відчувала й громада.

Свій трудовий шлях Альона Михайлівна розпочинала з посади

працювала бухгалтером у Кутинській сільській раді, ще кілька літ трудилась касиром, а потім виконком довірив їй право – стати секретарем.

- Я звиклась, що завжди поміж людьми, що завжди комусь потрібна і вже без цього свого життя не уявляю, - зізнається моя співрозмовниця.

- Коли б вас не запитав про того чи іншого мешканця Кутина чи, приміром, Задовжа, або Кутинка – ви все про всіх знаєте. Як умудряєтесь бути в курсі новин?

- У моєму телефоні близько семисот номерів. Тож, практично, з кожним обійсям у мене є зв'язок. Зустрічаю старшу людину – я знаю, про що з нею побалакати, побачила школярика молодшого – у мене теж до нього є розмова. І тепер, як ніколи раніше, я розумію: спілкування з людьми – це і є моя головна робота.

кувати Наталі Михайлівні Ткачук, яка тривалий період була моїм наставником, радником, вона добре знає аспекти такої роботи, бо багато років працювала секретарем виконкому. А ще дякую за підтримку своєму чоловікові. Життя подарувало мені ще одну зустріч. Ігор вчителює в нашій школі. Маємо спільного синопця Святославчика. А Дмитро, старший син, уже студент. Звісно, що вільного часу у мене не так і багато, але якось і вирву годинку, щоб спекти торт чи які тістечка. Зізнаюсь

- Це мені пошансувало з нашими людьми. Вдячна всім і кожному за їх підтримку. Бо, коли мені запропонували балотуватись на посаду сільського старости, я геть розгубилась і ніяк не могла дати на це згоду. Довго вагалась. Уже тепер розумію – дарма. З такою підтримкою, яку маю нині, нічого не страшно. Дякую і нашому депутатському корпусу, і керівникам наших установ, і просто всім жителям сіл Кутин, Задовже, Кутинок, Заозір'я, Любинь за те, що ми долаємо цей шлях разом. А ще, знаєте, приємно старостувати під керівництвом такої комуніка-

ційного органу. Коли мені пропонували балотуватись на посаду продавчині в магазині села Храпин, хоча мала фахову освіту «Товарознавець», бо закінчила кооперативний технікум. Далі працювала продавцем в селі Заозір'я. На роботу, з роботи – пішки, за всякої погоди. Тут долю свою зустріла. Народила свого первістка. А коли синочку виповнилось чотири роки у їх дім прийшла страшна біда. Й понині жінка ковтає сльози, згадуючи ту болючу втрату. Її чоловік Микола трагічно загинув. Порядком стали батьки, турбота про сина, робота, навчання у виші, де здобувала диплом фахівця з «Обліку і аудиту». Десять років вона від-

давала своє життя, свою працю. Коли ти знаєш суть проблеми – її легше вирішувати. Буває так, що не можеш чимось допомогти, але вислухати людину, підтримати її – на це ж великих зусиль не треба. Тож, стараюсь, бодай чимось, бути корисною всім. Мені теж завжди всі ідуть на зустріч : і наші завідувачі клубами, і бібліотекарі, і медики, і директор школи, і керуючі філіями, сільські депутати. А які старанні, працелюбні у нас люди! Кожен намагається відгукнутись і на акцію милосердя, і не відмовлять, коли потрібно фізично чимось допомогти. Тому мені особисто працювати легко. За це хочу щиро подя-

чесно: готувати люблю.

Альона Михайлівна знову квітне своєю особливою посмішкою. Дякує за розмову, за увагу до неї.

- І дуже вас попрошу, - каже, насамкінець, - передайте, слово в слово, мої побажання нашій усій громаді, людям, які довірили мені це почесне право – бути сільським старостою. Хай кожен ваш день розпочинається з щирої посмішки, гарного настрою, приємної новини, у сім'ях панує злагода та любов. Міцного вам здоров'я та непохитної віри в краще майбутнє, а також процвітання нашій громаді та миру і стабільності нашій Україні.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

Полісся. - № 3/24 січня 2019 р./